

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΒΑΣΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59

Ἐκαστον φύλλον τιμάται.
λεπτῶν 20.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἰωάννης Μ. Δαμβερτζής

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΪΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ἘΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ ὁρ. 10.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 12.—Ρωσ ρούβλ. 5.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Αἱ θυγατέρες τοῦ Πάπα Βορραϊᾶ ἱστορικόν ὑπὸ Β. Ψιλᾶκη.
- Αἱ ἐν τῷ Ἡραϊῷ τοῦ Ἀργουὸς ἀνασκευαί. Ἐπιτολή ἔπρος τὴν διεύθυνσιν ὑπὸ Δ. Κ. Βαρδουκίουτοῦ.
- Τρελλή διήγημα κατὰ παράδοσιν ὑπὸ Α. Α. Ἀδοῦρη.
- Οἱ Ἀδιγγανοὶ ἐκ τῶν τοῦ Πούσκιν. Ἐμμετρος μεταφράσις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.
- Κορνῆλιος Κ. Φέλτων. Φιλελληνικὴ Πεντακοθήκη, ὑπὸ Γ. Δ. Κ. (Συνέχεια).
- Τὸ Ἄστρον τοῦ Μερουάν. Ἀραβικὴ διήγησις τοῦ Ἀδδὸν δι Πάθ. Μετάφρασις ἐκ τῆς Καστιλιανῆς, ὑπὸ Γ. Ν. Μαυράκη. (Συνέχεια).
- Ἡμερικῶν.
- Ἐιδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. Ἐγχώρια—Ἐξωτερικά—Ἀρχαιολογία—Φιλολογία—Καλλιτεχνία.
- Ἐφημερίδες. Ἀνάκτορα, Περίεργα, Ποσιλα.
- Ἐδιαττερα Γράμματα.
- Νέα Βιβλία.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΒΟΡΡΕΙΑ (ἱστορικόν)

Ὅ μόνον ἀφ' οὗ χρόνου ἠλικιώθη καὶ διήγον τοῦ λοιποῦ ἐν αὐτοβουλίᾳ καὶ αὐτενεργείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐκ παιδῶν ἀκούων τοὺς γονεῖς μου καὶ τοὺς γέροντας στρατιωτικούς καὶ πολιτικούς ἀγωνιστάς, ἐσχημάτισα ἀκράδαντον καὶ ἀδιάσειστον πεποιθήσιν, ὅτι οἱ Τούρκοι δὲν εἶνε τοιοῦτοι, ἔθνος ὅλον μεταναστατεῦσαν ἐκ τοῦ Τουρκεστάν καὶ καταλαβόν τὰς μεταξὺ τῆς Μεσογείου καὶ Εὐφράτου καὶ Τηγρίδος Ἀσιατικᾶς χώρας, ἀλλὰ λαὸς ἢ κράτος συμμίγες, οὕτως ὀνομασθέν ἐξ ἱστορικῶν τινῶν περιστάσεων. Καὶ αὐτοὶ οἱ πρότερον κατελθόντες Σελδσοῦκοι, καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπειτα ἐπὶ μακρὸν καὶ βαγδαλίως ἐπικρατήσαντες Χοβερασμίμοι, φυλαὶ τουρκομανικαὶ, δὲν ἦσαν οὕτω πολυπληθεῖς, ὥστε νὰ συστήσωσι τόσῳ εὐρὺ Τουρκετὸν κράτος καὶ ἔθνος, πολλῶ ἤτων ἢ εὐαριθμοτάτῃ τουρκομανικῇ καὶ αὐτῇ Οὐγουρικῇ φυλῇ, ἢ περὶ τὸν Ἔρτογρούλ καὶ Ὁσμάν ἦσαν καὶ οὗτοι ὄρδη τις ἐκ Ταρταρίας, τῆς ἐπικληθείσης Τουρκεστάν, ἐξ ἧς κατήρχοντο ἀλλεπαλλήλως κατὰ στίφη προσκλωμένα ὡς μισθοφόροι ἐν τῷ μωαμεθανικῷ Ἀραβικῷ κράτει ὡς οἱ καθ' ἡμᾶς Ἄλβανοὶ ἐν τῷ Τουρκετῷ. Τὴν Σελδσουκικὴν λοιπὸν καὶ Χοβερασμιανὴν φυλὴν, ἢ τὰς ὀρδάς αὐτῶν, ἐπιβλήθεισας εἰς τὴν Μωαμεθανικὴν καλιφίαν, τὴν παρακμάζουσαν καὶ φθίνουσαν ἐν Βαγδάτῃ, διεδέξατο ἄλλη τοιαύτη, ἀλλ' ἰκανώτερα καὶ ἀνδριότερα, ἢ περὶ τὸν Ἔρτογρούλ τοῦ Σάχ Σολιμάν Οὐγουρικῆ. Αὕτη μισθοφόρος καθ' ἄρχας οὐσα ὑπὸ τὸν σουλτάνον τῶν Χοβερασμίων Δζελαλεδίν, ἀφοῦ ὁ φοβερός Δζιγγισχαν ἀνέτρεψεν αὐτοῦς, κατέφυγεν ἢ εὐαριθμὸς φυλὴ τὸ

πρῶτον εἰς τὴν ἄνω Ἀρμενίαν, ἐκείθεν δὲ μέρος τι αὐτῆς μόνον περιστρεφέν μετὰ τὴν ἐκλείψιν τοῦ Δζιγγισχαν κατῆλθε πρὸβὰν ὑπὸ τὸν Ἔρτογρούλ καὶ ἐγένετο μισθοφόρον τοῦ σουλτάνου τοῦ Ἰκονίου καὶ κατασκήνωσεν ἐν 400 μόλις σκηναῖς περὶ τὸ Δορύλαιον τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας πρὸς φρούρησιν τῶν ὀρίων τοῦ σουλτάνου κατὰ τῶν Βυζαντινῶν. Ἐνταῦθεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σελδσουκίδου σουλτάνου Ἀλαεδδίν Γ' ὁ τοῦ Ἔρτογρούλ Ὁσμάν ἢ Ὁθμάν προεῖθη γενόμενος ἀνεξάρτητος εἰς Βυθονίαν διὰ τῶν στενῶν τοῦ Ὀλύμπου καὶ κατασκηνώσας ἐν Προύσση ἰδρυσεν τὸ πρῶτον Τουρκετὸν ἢ Ὁσμανικὸν κράτος διαδεχθὲν τὴν καλιφίαν τῶν Σελδσοῦκων. Ὅτως ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα περιῆλθε τέλος ἡ καλιφία καὶ εἰς τὴν Ὁσμανικὴν τῶν Οὐγούρων φυλὴν, ἀπαξ ἐκφυγοῦσα τῶν ἀληθῶς Μωαμεθανικῶν ἀραβικῶν χειρῶν. Τὰ πλήρη ἐκ τούτου καὶ οἱ λαοὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν Βυζαντινῶν θεμάτων δὲν ἐξηφανίσθησαν ὅλως βεβαίως καὶ ἀπώλεσθησαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἀπέμειναν Ἀραβικὰ μόνον ἢ Τουρκικὰ. Ἦσαν ταῦτα Βυζαντινοὶ ὑπήκοοι ἢ Χριστιανοὶ μεταστάντες ἄλλοι μὲν εἰς τὴν Μωαμεθανικὴν ἐκ τῶν περιστάσεων θρησκείαν, ἄλλοι δὲ ἐμμεῖναντες εἰς τὸν Χριστιανισμὸν, ἀλλ' ἐκ τῶν αὐτῶν αἰτίων ἀποβαλόντες σὺν τῷ χρόνῳ τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν ἐφθέγγοντο ἀπὸ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μέχρι τέλους τῆς Βυζαντινῆς κυριαρχίας. Τεκμήριον τούτου ἀναμφίλεκτον εἶνε ἡ ἐκτοτε γλῶσσα αὐτῶν, ἢ λεγομένη μὲν Τουρκικῇ, ἀλλὰ κράμα οὐσα Τουρκικῶν, Περσικῶν, Ἀραβικῶν καὶ Ἑλληνικῶν στοιχείων. Ὅπως δὲ κατάρθρωσαν οἱ περὶ τὸν Ὁθμάν καὶ Ὁρχάν ἱκανοὶ καὶ ἐπιτήδριοι διάδοχοι τοῦ Ἔρτογρούλ, ἀφοῦ ὄρδῃ τις αὐτοὶ ὄντες καὶ ἀπλοὶ ὄροφύλακες τῶν Χοβερασμίων, ὡς καὶ οὗτοι πρότερον τῶν Σελδσοῦκων καὶ οὗτοι πάλιν τῶν Ἀράβων, νὰ λάθωσιν εἰς χεῖρας αὐτῶν τὴν τε ἱερατικὴν, πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἐξουσίαν, οὕτως ἀπέβαλον οἱ τῆς χώρας ἔνοικοι καὶ τὴν γλῶσσαν, ἢ ὅποια ἐκ τῆς ἐπικρατήσεως ἤδη ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἄλλων λαϊκῶν αὐτῆς στοιχείων Τουρκομανικῆς ταύτης τῶν Οὐγουσιῶν ἢ Οὐγούρων μοίρας ἐκλήθη Τουρκικῇ.

Εἶνε λοιπὸν καὶ τὸ ἔθνος ἢ ὁ λαὸς τῆς χώρας καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ μίγμα καὶ κράμα διαφορῶν ἀρχῆθεν τὴν καταγωγὴν στοιχείων, ὡς τοῦτο ἐγένετο καὶ ἐν ἄλλαις χώραις, οἷον ἐν Βρετανίᾳ μετὰ Βρεττανῶν, Ἀγγλοσαξῶνων, Δανῶν καὶ Νορμανθῶν, ἐν Γαλλίᾳ μετὰ Γαλλορωμαίων καὶ Φράγκων, ἐν Ἰσπανίᾳ μετὰ Κελτιβήρων καὶ Βανδάλων καὶ Γόθων καὶ ἐν τῇ Ἰλλυρικῇ χερσονήσῳ μετὰ ἀρχαίων Μοισῶν καὶ Γετῶν καὶ τῶν ὑστερον Σλάβων καὶ Βουλγάρων καὶ οὕτω καθεξῆς. Οἱ τελευταῖον τοῦτέστιν ἐπελθόν-

τες καὶ ἐπικρατήσαντες ἔδωκαν τὸ ὄνομα εἰς τὴν χώραν καὶ τὴν γλῶσσαν. Ἐν τῇ Τουρκίᾳ μάλιστα συνέβη τι πλειότερον ἢ ἐν ταῖς ἄλλαις ρηθείσασιν χώραις: διότι ἐν ἐκείναις καὶ οἱ ἐπελθόντες ἦσαν πολυπληθεστοὶ καὶ τὰ ἐπικρατήσαντα φυλὰ παρείχον εἰς τὸ κράτος οὐ μόνον τὰς προεξεχούσας ἐν αὐτοῖς τάξεις τῶν εὐπατριδῶν καὶ εὐγενῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς βασιλεῖς καὶ τὰς βασιλίσσας τοὺς ἡγεμόνας καὶ τὰς ἡγεμονίδας, ἐνῶ ἐν Τουρκίᾳ ὅλως τούναντίον συνέβαινε. Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ, ὅτι τὸ πλεῖστον καὶ τὸ φοβερώτερον τῶν Τουρκικῶν στρατῶν μέρος συνέκειτο ἀπὸ Ὁρχάν καὶ ἐξῆς ἐκ παιδῶν Χριστιανῶν ἀρπαζομένων καὶ ἀποσπωμένων βίβᾳ (κατὰ τὸ παιδομάζωμα) ἀπὸ τῶν κόλπων τῶν γονεῶν αὐτῶν καὶ ἀπαρτιζόντων τὰ ἐπιλεκτα τῶν τρομερῶν Γενιτσάρων τάγματα, τοὺς ὄρτδαῖς αὐτῶν; Τίς ἀγνοεῖ, ὅτι πλείστοι ὅσοι χριστιανόπαιδες ἐξισλαμίσθησαν περιῆλθον εἰς τὰ ἀνώτερα τοῦ κράτους ἀξιώματα, πολιτικὰ τε καὶ στρατιωτικά, ἐπιρρώσαντες οὕτω τὸ νεώτερον τοῦτο Μωαμεθανικὸν ἱδρυμα; Ἄρα γὰρ ὁ Γεώργιος Καστριώτης ἢ Σκενδέρβης δὲν ἤθελεν, ἂν ἐνέμενεν ἐν τῇ ἐξωμοσίᾳ, καὶ σουλτάνος ἀναγορευθῇ; Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν συζύγων τῶν σουλτάνων καὶ χαρμεῖου ὅλου πολλάκις αὐτῶν; Ὁ ἀρχηγὸς τῶν πιστῶν δὲν ἠδύνατο ἐξ αὐτῶν νὰ λαμβάνῃ τοιαύτας, διότι δὲν εἶχεν ἰσοτίμους ἐν αὐτοῖς καὶ ἰσοστασίους, ὅθεν ἐπιπτεν ὁ κληρὸς οὐ μόνον ἐπὶ ἡγεμονίδων Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δούλων καὶ αἰχμαλώτων, ἤρκει μόνον νὰ διαπρέπωσιν αὐταὶ ἐπὶ καλλονῇ καὶ σπανίαις σωματικαῖς χάρισι. Ἀναμνησθῶμεν τὴν Θεοδώραν θυγατέρα τοῦ αυτοκράτορος Κατακουζηνοῦ, δοθεῖσαν σύζυγον εἰς τὸν Ὁρχάν τὴν τοῦ Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου, δοθεῖσαν εἰς τὸν Μουράτ (ὡς καὶ δύο ἄλλαι θυγατέρας του εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ σουλτάνου τούτου Γιακούπ καὶ Βαγιαζῆτ), ἐκ τῆς συζύγου τοῦ ὁποῖου γέννηθεις ὁ Μωάμεθ Α' διετέλει πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς φιλικώτατα καὶ συμπαθέστατα. Τὸ Τουρκικόν λοιπὸν λεγόμενον ἔθνος καὶ κράτος οὐ μόνον τὸ καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπὶ Χοβερασμίων καὶ Σελδσοῦκων, οὐδὲν ἕτερον εἶνε ἢ συνέχεια τις τοῦ Βυζαντινοῦ, μόνον δὲ ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία κυρίως καὶ πρὸ πάντων μετῆλλάξε μετὰ τῆς ἐκ ποικίλων στοιχείων γλώσσης, τῆς ἐκ τῆς κυριάρχου ἀπλῶς δυναστείας Τουρκικῆς κληθείσης καὶ παντοιοτρόπως ἐπὶ τῶν λαῶν τῆς χώρας ἐπιβλήθεισας. Οὐδόλως δ' ἀπίθανον, ὅτι ἂν οἱ ἐν Βυζαντίῳ ἄρχοντες ἐπεμελοῦντο, ὡς εἶδει, δὲν ἤθελον προσηλυτίσει ταύτας τὰς Τουρκομανικὰς ὀρδάς καὶ στίφη οἱ Μωαμεθανοὶ τῆς Βαγδάτης Ἀραβες. Μισθοφόροι οὗτοι καὶ ὄροφύλακες προσληθέντες, προσῆλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πλειοδοτησάντων καὶ περιπονηθέντων αὐτούς.

ὁ δρόμος ἦτο πανταχοῦ, καὶ ἄσυχον παντοῦ ἡδύνατο νὰ εὖρη. Ἄμα ἐξεγείρετο εἰς τὸ ὄψιστον παραδίδοτο τὸ θέλημα, καὶ τῆς ζωῆς ἡ τυρβὴ δὲν ἡδύνατο ποσῶς τὴν ἡμερίαν νὰ ταραξῆ τῆς καρδίας του. Τῆς μάγου δόξης, ἄστρον τηλεγυῆς ἐνίστε τῶ ἔνευεν, ἀπροδοκῆτως τέρψεις καὶ τρυφαί εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ ἐπήρχοντο ἐνίστε, συχὰ καὶ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του ἐπατάγησεν ὁ κεραυνός, ἀλλ' αὐτός πάντι ἀδιάφορος καὶ ὑπὸ καταγίδια καὶ εὐδὶαν ὑπνωττε, καὶ ἔζη, ἐξουσίαν μὴ παραδωκόμενος τῆς τύχης τῆς τυρλῆς καὶ δολερῆς, ἀλλά, Θεέ! ὅποιος τῆς ψυχῆς του τῶν παθῶν ἁγῶν, καὶ πῶς ἐκούλαζον εἰς τὸ βασανισμένον στήθος του! Καὶ πρό πολλοῦ, κ' ἐπὶ μακρὸν καταπραῦνθησαν. Καὶ πάλιν θά ἐξεγερθῶσι; περιμένετε.

ZEMΦΥΡΑ

Εἰπέ μοι, φίλε μου, δι' ἐτι ἐγκατέλειπες διὰ παντός, δὲν θλιβεσαί;

ΑΛΕΚΟΣ

Τί ἐγκατέλειπτον;

ZEMΦΥΡΑ

Ὁ ἔννοσιται, τοὺς ἀνθρώπους τὴν πατρίδα σου, τὰς πόλεις.

ΑΛΕΚΟΣ

Καὶ πρὸς τί νὰ λυπηθῶ; Ἄν ἔξευρες, ἂν ἐφανέζεσο τῶν πόλεων τῶν πνευρῶν τὴν ἐπαχθὴ δουλείαν! Ἐν αὐταῖς οἱ ἄνθρωποι συσσωρευμένοι εἶνε, ἔξωθεν τῶν πόλεων τὴν πρῶτῃν δὲν ἀναπνεύον δρόσον, οὐδ' αὐτὴν τὴν τῶν λειμῶν εὐδὶαν τῆς ἀνοίξεως, αἰσχύονται νὰ ἀγαποῦν, ἀποδιώκουσι τὰς σκέψεις, τὴν ἐλευθερίαν τῶν πωλοῦν, ἐμπρὸς εἰς εἶδωλα προσκλίνουσι καὶ χρήματα ζητοῦν κ' ἀλύσεις, καὶ δουλείαν ἐπινοεῖδιστον. Ἐγὼ, ἐγὼ τί ἐγκατέλειπον; Προδοσιῶν πληθῶν, προκαταγωγιστικῆν ἀποφασίαν τῶν δικαστῶν, τοῦ ὄχλου καταδιωγμῶν μωρῶν καὶ ἐκφρονα ἢ κατασχύνῃν ἐκλαμπρον.

ZEMΦΥΡΑ

Ἄλλὰ ὑπάρχουσιν ἔκει κολοσιαῖα μέγαρα, πολυχρωμοὶ κ' ὤραιοι τάπητες, παιγνίδια διάφορα, διασκηδᾶσεις θορυβώδεις, καὶ πολυτελεῖς κορῶν διάκοσμοι!

ΑΛΕΚΟΣ

Πρὸς τί αὐτὰ τῶν πόλεων αἱ τέρψεις! Οὐδαμοῦ εὐρίσκει τις φαῖδρότητα θαν ὁ ἔρωσ λειπεί. Ὅσον δ' ἀφορᾷ αὐτάς, τὰς κόρας... πόσον εἶσαι καλλιτέρα σὺ αὐτῶν, καὶ ἄνευ τῶσαν σκολιῶν πολυτελειῶν, χωρὶς ἐνώτια καὶ μαργαρίτας! φίλη ποθητῆ, σὺ δὲν θά μ' ἀπατήσῃ! ὅσον δι' ἐμέ... ἐγὼ, — νὰ διαμοιρασθῶ μὲ σὲ ποθῶ τὸν ἔρωτα, τὴν ἐκουσίαν ἐξορίαν καὶ ἀργίαν μου

ΓΕΡΩΝ

Μὰς ἀγαπᾷς, ὦ ξένη, καίτοι μεταξὺ λαοῦ πλουσίου ἐγεννήθης· ἀλλὰ πάντοτε δὲν εἶνε ἡ ἐλευθερία τῶσαν προσφιλιῆς εἰς τοὺς συννησμένους εἰς τὴν τρυφλότητα. Ἰπάρχει παρ' ἡμῖν παράδοσις· ὁ βασιλεὺς ἀπεστελεῖ πρὸς εἰς ἐξορίαν πρὸς ἡμᾶς τῆς μεσημβρίας τέκνον (ἀλλοτε ἐγνωρίζον τὸ νοματὸν, τῶρα ὁμοῦς ἐληθμόνησα αὐτό). Ἐραίνετο δ' ἦτο γέρον Ζωφρᾶν καὶ νεάν εἶχεν ἔρωτα τὴν ψυχὴν, καὶ ἄκακον τὸ χάρισμα τοῦ θεοῦ εἶχεν ἄσματος, φωνὴν, ὁμοίαν μὲ τὸν ῥόχθον τῶν ὕδατων, ἀπαντες ἡμεῖς τὸν ἠγαπήσαμεν, κ' εἰς τοῦ Δουναβέως τὰς ὄχθας ἔζη πάντοτε οὐδένα ἀδικῶν καὶ ἄλιος τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰς διηγῆσεις του κατέθελεν. Οὐδὲν ἐγίνωσκε, κ' ἦτο δειλὸς καὶ ἀσθενὴς ὡς τὰ παιδιὰ· ξένοι ἄνθρωποι διέτρεφον αὐτὸν μ' ἰχθύς καὶ ζῶα ἄγρια· καὶ ὅταν ὁ γοργὸς ὁ ποταμὸς ἐπάγωνε, καὶ ἐπνες λυσοσώδης τὸν χειμῶνα καταγίς μὲ δερμάτια ἐκάλυπτον πετρίτωδη καὶ ἄβρα τὸν ἄγιον προσῶπτον· ἀλλ' αὐτὸς τῆς πνευχρᾶς

ζωῆς τὴν μερίμναν οὐδέποτε εἰσυνήθισεν. Περιεφέρετο πλανώμενος κατεσκληρῶς, ὠρὸς, καὶ ἔλεγεν δὲ ἐκτίσει τὴν ποιήν αὐτοῦ διὰ κακούρηγμα, καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀνέμενε, καὶ ἡδημῆνοι ὁ ταλαιπώρος· πλανώμενος εἰς τὸν ποταμὸν τὰς ὄχθας, ἔχυνε κρουνοὺς πικρῶν δακρῶν ἀναμιμνησκόμενος τὴν μακρινὴν πατρίδα, τὴν γενέτειραν αὐτοῦ, καὶ ἀποθνήσκων, τὰ ὁσά αὐτοῦ, παρήγγειλε τὰ τεθλιμμένα νὰ μετακομίσωσιν ἐκεῖ εἰς μεσημβρίαν.

ΑΛΕΚΟΣ

Καὶ ἰδοὺ ὁ Ρώμη ἐνδοξε, ἡ τύχη τῶν υἱῶν σου! αἰοῖδε τοῦ ἔρωτος καὶ ψάλτα τῶν θῶν, τί ἐστι δόξαι; μὴ φωνὴ ἐπαίνοις τρέχουσ' ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἢ μὴπως εἶνε τὰρου δούπος, ἢ διήγγισι ἀγρίου ἀθιγγάνου ὑπὸ τὴν σκιάν σκηπῆς κεκαπνημένης;

Διατίθω ἐκτοτε

παρῆλθεν. Οἱ ἀθιγγανοὶ πλανῶνται πάντοτε ὡς πρότερον, φιλοξενίαν καὶ ἀνάπαυσιν εὐρίσκουσαν πανταχοῦ. Τὰς πόδας τοῦ πολιτισμοῦ, περιφρονῶν, ἐλευθεροὶ ζῆ δ' Ἀλέκος νῦν ὅπως αὐτοί, ἄνευ ἐλέους καὶ ἀμείμνοτος διάγει βίον πλάνητα. Καὶ εἶνε πάντοτε ὁ ἴδιος, καὶ ἡ αὐτὴ ἡ οἰκογένεια· τὰ πρῶτα μάλιστα τὰ ἐτὴ ἐλησμονήσας καὶ τὴν Ζωὴν τῶν ἀθιγγάνων εἰσυνήθισεν· νὰ διαμένῃ ἀγαπᾷ ὑπὸ τὴν στέγην των, ἀρέσκειτ' εἰς τὴν αἰώνιαν ραθυμίαν των κ' εἰς τὴν πτωχὴν καὶ ἡχηρῶν αὐτῶν διάλεκτον. Ἄρκτος, δραπέτης τοῦ σπηλαίου, τῆς ἐστίας του ὁ φίλος ἦτο, ὅταν τῶν στεπῶν πολὺ μακρὰν, εὐρίσκειντο κ' εἰς τὰ γαστρά ἐμνον. Ἐγγὺς μωδαδικῆς ἀκλῆς, ἐνώπιον προσεκτικῶ, πεφοβισμένου ὄχλου, καὶ ὀρχεῖται χαλεπῶς, βρουχᾶται καὶ τὴν φορετικὴν τῆς δάκνει ἄλυσιν. Εἰς ράβδον ὄδοιπορικὴν ἐπεραιοῦμενος ὁ γέρον, κρούει ράθυμος τὸ τύμπανον, ὁ δὲ Ἀλέκος μὲ τὸ ἄσμα τὸ θηρίον ὀδηγεῖ, τοὺς χωρικοὺς καὶ ἡ Ζεμφύρα περιέρχεται τὴν συνοδομὴν αὐτῶν λαμβάνουσα. Ἐπέρχεται ἡ νύξ—τοὺς κέγχρους των παρασκευάζουσι κ' οἱ

ΓΕΡΩΝ

Ὁ γέρον ἐκοιμήθη, —πάντες ἡσυχάζουσιν... Ἐν τῆ σκηνῇ, τὰ πάντα ἤρημα καὶ σκοτεινά.

Εἰς τοῦ ἠλίου τὰς ἀκτίνας τὰς ἐαρινὰς, τὸ αἷμά του θερμαίνει ἡδῆ τ' ἀποψυχρανθὲν ὁ γέρον· αὐτὴ πρὸ τὴν κοιτίδα τραγουεῖ τὸν ἔρωτα. Ἀκούει ὁ Ἀλέκος κ' ὠχρᾷ.

ZEMΦΥΡΑ

Γέρο ἄνδρα θυμοεστῆρα, σφάζε με, Ὅ, τι θελω θά τὸ κάμω, κάψε με. Δὲν φοβοῦμαι τὴν φωτιά, Ἄψηφ' τῆ μαχαίριά. Γέρο, σὲ περιφρονῶ, Κακὲ ἄνδρα σὲ μισῶ, Νέον ἄνδρα ἀγαπῶ, Καὶ γὰ κείνον ξεψυχῶ.

ΑΛΕΚΟΣ

Σιῶπα· τ' ἄσμα ἐβαρύνθη. Τ' ἄσματα δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἄγρια.

ZEMΦΥΡΑ

Δὲν τ' ἀγαπᾷ; Καὶ τί μὲ μέλει ἐμέ! Ἐγὼ ἂν τραγουδῶ, τὰ τραγουδῶ δι' ἐμαυτῆν. Τίποτε δὲν θά σοῦ πῶ, γέρο ἄνδρα, σφάζε με, δὲν θά τονε μάρης, κακὲ ἄνδρα, κάψε με. Εἴν' ἀπὸ τὴν ἀνοετὶ δροσερῶτερος, εἴν' ἀπ' τὴν φωτιᾷ καυστικώτερος. Ἐγχεῖ ναιότῃ κ' ὠμοριᾷ, εἶνε παλλικάρη, πόσο μ' ἀγαπᾷ, ἔχει τὸση χάρι. Ὅταν τὸν ἐχάδευα

κέϊνον κάθε βράδυ, σὲ περιγελοῦσαμε μέσα σ'τὸ σκοτάδι

ΛΑΕΚΟΣ Σιῶψησον, Ζεμφύρα, μὲ ἀρκεῖ, ἀρκεῖ...

ZEMΦΥΡΑ Διοιπῶν Ἐννόησες τὸ ὄσμά μου;

ΑΛΕΚΟΣ Ζεμφύρα!...

ZEMΦΥΡΑ Θύμωσεν ἂν θέλῃς, εἴσ' ἐλεύθερος, ἐγὼ τὸ ἄσμα μου τὸ λεγῶ διὰ σέ.

(Ἄναχωρεῖ καὶ ἄδει· Γέρο ἄνδρα κτλ.)

ΓΕΡΩΝ Ἄ, ἐνθυμούμαι, ναι, αὐτό.

Αὐτὸ τὸ ἄσμα συνετέθη εἰς τὰς ἡμέρας μου. Πρὸς διασκέδασιν τοῦ κόσμου, πρὸ πολλοῦ καιροῦ τὸ τραγωδοῦσι οἱ ἄνθρωποι. Ὅπότεν τοῦ Καγοῦλ τὰς στέπας διαμείνομεν, ἢ Μαρϋούλα μου τὸ ἐφαλλε νύκτα τινὰ χειμερινὴν, ἐμπρὸς εἰς τὴν πυρᾶν, λικνίζουσα τὴν θυγατέρα τῆς. Τὸ παρελθὸν καθίσταται εἰς τὸν νοῦν μου βαθμηδὸν καὶ ὀσμῆραὶ σκοτεινότερον, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἄσμα ἐμνει βαθύτατα στὴν μνήμην μου.

Γαλήνη· εἶνε νύξ· τὸ κυανοῦν στερέωμα πρὸς νότον ἢ σελήνη καταυγάζει μαγικῶς. Τὸν γέροντα ἢ κόρη ἐξυπνᾷ. Πατέρα μου! Ὅ, πόσον μὲ φοβίσει ὁ Ἀλέκος, ἀκούσον, ἐν μέσῃ τοῦ βαρέος ὕπνου του αὐτὸς θρηνεῖ καὶ στένει).

ΓΕΡΩΝ Ἄ, μὴ τὸν ἐγγίσῃς, τήρησον σιγῆν.

Ἐγὼ ἀκούσει ρωσοικὴν τινὰ παράδοσιν· περὶ τὰς μέσας τῶρα νύκτας, πνευμάτι τοῦ κοιμημένου καταθλίβει τὴν ἀναπνοήν. Καὶ περὶ τὴν αὐγὴν ἀπέρχεται. Μαζύ μου κἀθάσε.

ZEMΦΥΡΑ Ζεμφύρα, πατέρ μου, ψελλίζουσι τὰ χεῖλη σου!

ΓΕΡΩΝ Σὲ πάντοτε ζητεῖ καὶ εἰς τὸν ὕπνον του αὐτὸν— κ' ἀπὸ τὸν κόσμον σὺ τῶ εἶσαι μᾶλλον προσφιλιῆς.

ZEMΦΥΡΑ Τὸν ἔρωτὰ του ἐβαρύνθη, καὶ αἰσθάνομαι ἀνίαν, ἢ καρδία μου ποθεῖ διακαῶς ἐλευθερίαν, καὶ ἐγὼ... Ἄλλὰ σιγὰ! σιγὰ!... Ἀκούεις; ἄλλο ὄνομα προσφέρει. Ἀκούσον.

Τί ὄνομα;

ZEMΦΥΡΑ Ἀκούεις; Τρίζει τοὺς ὀδόντας του καὶ βραγχωδῶς στεναίξει... Πόσον εἶνε φοβερόν. Θά τὸν ζυπνήσω.

ΓΕΡΩΝ Μὴ τὸ πνεῦμα ἐκδιώκῃς, μὴ, ματαιῶς, δύναται νὰ φύγῃ μόνον του.

ZEMΦΥΡΑ Ἰδοὺ ἐστράφη, προσηγέρθη, μὲ καλεῖ, ἐξύπνησε. Πηγαινὼ πρὸς αὐτόν.— Ὑγείαινε κοιμήθητι.

ΑΛΕΚΟΣ Ποῦ ἦσο σὺ;

ZEMΦΥΡΑ Μὲ τὸν πατέρα ἐκαθήμεθα.

Ὑπέφερε βασάνους ἢ ψυχῆ σου, πνεῦμα τι σ' ἐπίειξε. Μ' ἐφοβίσες, κατὰ τὸν ὕπνον σου μ' ἐκάλει, τρίζων τοὺς ὀδόντας.

ΑΛΕΚΟΣ Εἰς τὸν ὕπνον μου σὲ ἐβλεπον. Σὲ εἶδον ὅτι μεταξὺ ἡμῶν... Ὅ, εἶδον ὄναρ φοβερόν.

ZEMΦΥΡΑ Μὴ πιστεύεσ αὐτὰ τὰ δολερὰ τὰ δνερτα.

ΑΛΕΚΟΣ Οὐδὲν πιστεύω, φεῖ!

ΓΕΡΩΝ Διατί, Ὅ ἄφρων νές, συνεχῶς στεναίξεις; Διατί; Ἐνταῦθα εἶμεθα ὄφθεροι καὶ καθαροὶ ὁ οὐρανός, αἱ δὲ γυναῖκες μας φημιζονται ἐπ' ὄραϊσθητι. Μὴ κλαίῃς, καταστρέφεται ὀλιθόμενος.

ΑΛΕΚΟΣ Δὲν μ' ἀγαπᾷ.

ΓΕΡΩΝ Παρηγορήθητι, ὦ φίλε μου· εἶνε παίδιον· εἶνε ἀκριτός ἢ θλίψις σου. Τὴν ἀγαπᾷς περιπαθῶς, ἢ δὲ καρδία γυναικὸς εἶν' ἐπιπόλαιος. Ἰδέ, ὑπὸ τὸν ὄλον τ' οὐρανοῦ μακρὰν, εἰς τ' ἀγανέες πλανᾶται ἐλευθερὰ ἢ σελήνη, ἄπασαν τὴν φῶσιν κατὰ τὴν πορείαν τῆς εὐαγέζουσα ἐξ Ἰσοῦ νεφουδρίου τινος ἦδη ὄπισθεν προβάλλει καὶ λαμπρύνει μεγαλοπρεπῶς Ἰδοὺ μετέθη εἰς ἄλλο καὶ δὲν ἔμεινε ἐπὶ πολὺ. Τίς εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἐδείξειν εἰπῶν· ἐκεῖ νὰ μείνη! Τίς θά εἰπῃ εἰς καρδίαν νεαρῶν ἀγάπα ἔνα, μὴ μεταβληθῆ; Ἄ, φίλε μου, παρηγοροῦ.

ΑΛΕΚΟΣ Καὶ τότε ἄλλοτε, εἰπέ μοι, τότε θά σὲ ἴδω πάλιν;

ΖΗΜΦΥΡΑ Σήμεραν, μετὰ τὴν δύσιν τῆς σελήνης, ὄπισθεν τοῦ ἴθρου, ἄνωθεν τοῦ μηνιῆτος ἐκεῖ, ἐκεῖ...

ΑΛΕΚΟΣ Δὲν ἐρχεται, μὲ ἀπατᾷ!

ΓΕΡΩΝ Ὅ θά σοι εἰπῶ

διηγήματ' εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον συμβῶν. Πρὸ χρόνων, δὲ ὁ Δουναβίς ὑπὸ τῶν ρωσοικῶν δὲν ἠπειλεῖτο ἐπὶ δπλων. (θλίψιν παλαιῶν ἀναπολῶ, ὡς βλέπεις), τὸν Σουλτάνον τὸτ' ἡμεῖς ἐτρέμμαμεν, καὶ ἐκυθέρνα ὁ Βουτζᾶκ πασοῦς ἐκ τῶν ἐπαλλεξων τοῦ πύργου Ἀκκεράν—ἐγὼ ἀκόμη νέος ἦμην, τότε ἡ καρδία μου περιγάρως ἐκούλαξε καὶ μίαν δὲ λευκὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲν εἶχον τρίχα. Μεταξὺ τῶν τότεσαν νεανίδων μία ἦτο... καὶ αὐτὴν ὡς ἡλιον τὴν ἐθεώρουν· ἐπὶ τέλους δέ... κατέστη ἰδιότη μου. Πόσον ἢ νεότης μου ταχέως ὡς ἀστὴρ διάτρεπον ἐπετερύγησεν! εἰς δὲ τοῦ ἔρωτος στιγμαί εἶτι ταχύτερον παρῆλθατε· καὶ μόνον ἔτος ἐν μ' ἠγάπησεν ἢ Μαρϋούλα. Εἶνε τὰς ὄχθας τοῦ Καγοῦλ ποτε κερβάνιον τι ζῖον συννητήσαμεν ἐκεῖ. Οἱ ἄλλοι οἱ ἀθιγγανοί, πλησίον τῶν σκηνῶν, τῶν ἰδικῶν μας κατεσκήνωσαν, καὶ μετ' αὐτῶν τρέπει νύκτας διενυκτερεύσαμεν τὴν αὔριον ἀπῆλθον, μετ' αὐτῶν κ' ἢ Μαρϋούλα ἔφυγε, τὴν κόρην τῆς ἀφῆσασα, ἐγὼ δὲ ἤσυχος ἀκόμη ἐκοιμήμην. Ἡ αὐγὴ ἀνέτειλε· ἐξύπνησα—δὲν βλέπω τὴν γυναῖκά μου! Ζητῶ, καλῶ—οὐκ ἦν φωνή. Καὶ ἢ Ζεμφύρα ἐκλαϊεν ἐκ θλίψεως, ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐκλαῖσα!... Τοῦ κόσμου τὰς παρθένους ἐβαρύνθη ἐκτοτε κ' οὐδέποτε ἐν μέσῃ τούτων ἀνεζήτησε τὸ βλέμμα μου γυναικᾷ ἄλλῃν, καὶ μετ' οὐδενός τὴν μοναζίαν μου διεμάρησθην.

ΑΛΕΚΟΣ Πῶς λοιπὸν τὴν ἀπιστον δὲν καταδιώξας, ἐκείνον δὲ τὸν ἀρπαγα κ' ἐκείνην τὴν ἀλόγαττον εὐθὺς νὰ μὴ φνεύσῃς;

ΖΗΜΦΥΡΑ Πρὸς ἐμὲ ποτάκις μετὰ τρυφερότητος προσκλίνουσα, εἰς τὴν γαλήνην τῆς ἔρημου, τὰς νεκτερινὰς διηγήτο στιγμᾶς! Ποτάκις μὲ ψιθυριστοὺς γλυκεῖς καὶ τερψιθῆμους, μὲ γλυκὰ φίληματὰ, μεστὴ φαῖδρότητος καὶ εὐθυμίας παιδικῆς, ν' ἀποδιώκῃ τὴν ἀνίαν μου ἐπίστατο ἀμέσως! Καὶ ἐν τούτοις, ἢ Ζεμφύρα ἀπιστος! ψυχρὰ κατέστη ἢ Ζεμφύρα μου.

ΑΛΕΚΟΣ Καὶ τότε ἄλλοτε, εἰπέ μοι, τότε θά σὲ ἴδω πάλιν;

ZEMΦΥΡΑ Σήμεραν, μετὰ τὴν δύσιν τῆς σελήνης, ὄπισθεν τοῦ ἴθρου, ἄνωθεν τοῦ μηνιῆτος ἐκεῖ, ἐκεῖ...

ΑΛΕΚΟΣ Δὲν ἐρχεται, μὲ ἀπατᾷ!

ΓΕΡΩΝ Ὅ θά σοι εἰπῶ

διηγήματ' εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον συμβῶν. Πρὸ χρόνων, δὲ ὁ Δουναβίς ὑπὸ τῶν ρωσοικῶν δὲν ἠπειλεῖτο ἐπὶ δπλων. (θλίψιν παλαιῶν ἀναπολῶ, ὡς βλέπεις), τὸν Σουλτάνον τὸτ' ἡμεῖς ἐτρέμμαμεν, καὶ ἐκυθέρνα ὁ Βουτζᾶκ πασοῦς ἐκ τῶν ἐπαλλεξων τοῦ πύργου Ἀκκεράν—ἐγὼ ἀκόμη νέος ἦμην, τότε ἡ καρδία μου περιγάρως ἐκούλαξε καὶ μίαν δὲ λευκὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲν εἶχον τρίχα. Μεταξὺ τῶν τότεσαν νεανίδων μία ἦτο... καὶ αὐτὴν ὡς ἡλιον τὴν ἐθεώρουν· ἐπὶ τέλους δέ... κατέστη ἰδιότη μου. Πόσον ἢ νεότης μου ταχέως ὡς ἀστὴρ διάτρεπον ἐπετερύγησεν! εἰς δὲ τοῦ ἔρωτος στιγμαί εἶτι ταχύτερον παρῆλθατε· καὶ μόνον ἔτος ἐν μ' ἠγάπησεν ἢ Μαρϋούλα. Εἶνε τὰς ὄχθας τοῦ Καγοῦλ ποτε κερβάνιον τι ζῖον συννητήσαμεν ἐκεῖ. Οἱ ἄλλοι οἱ ἀθιγγανοί, πλησίον τῶν σκηνῶν, τῶν ἰδικῶν μας κατεσκήνωσαν, καὶ μετ' αὐτῶν τρέπει νύκτας διενυκτερεύσαμεν τὴν αὔριον ἀπῆλθον, μετ' αὐτῶν κ' ἢ Μαρϋούλα ἔφυγε, τὴν κόρην τῆς ἀφῆσασα, ἐγὼ δὲ ἤσυχος ἀκόμη ἐκοιμήμην. Ἡ αὐγὴ ἀνέτειλε· ἐξύπνησα—δὲν βλέπω τὴν γυναῖκά μου! Ζητῶ, καλῶ—οὐκ ἦν φωνή. Καὶ ἢ Ζεμφύρα ἐκλαϊεν ἐκ θλίψεως, ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐκλαῖσα!... Τοῦ κόσμου τὰς παρθένους ἐβαρύνθη ἐκτοτε κ' οὐδέποτε ἐν μέσῃ τούτων ἀνεζήτησε τὸ βλέμμα μου γυναικᾷ ἄλλῃν, καὶ μετ' οὐδενός τὴν μοναζίαν μου διεμάρησθην.

ΑΛΕΚΟΣ Πῶς λοιπὸν τὴν ἀπιστον δὲν καταδιώξας, ἐκείνον δὲ τὸν ἀρπαγα κ' ἐκείνην τὴν ἀλόγαττον εὐθὺς νὰ μὴ φνεύσῃς;

ZEMΦΥΡΑ Πρὸς ἐμὲ ποτάκις μετὰ τρυφερότητος προσκλίνουσα, εἰς τὴν γαλήνην τῆς ἔρημου, τὰς νεκτερινὰς διηγήτο στιγμᾶς! Ποτάκις μὲ ψιθυριστοὺς γλυκεῖς καὶ τερψιθῆμους, μὲ γλυκὰ φίληματὰ, μεστὴ φαῖδρότητος καὶ εὐθυμίας παιδικῆς, ν' ἀποδιώκῃ τὴν ἀνίαν μου ἐπίστατο ἀμέσως! Καὶ ἐν τούτοις, ἢ Ζεμφύρα ἀπιστος! ψυχρὰ κατέστη ἢ Ζεμφύρα μου.

ΑΛΕΚΟΣ Καὶ τότε ἄλλοτε, εἰπέ μοι, τότε θά σὲ ἴδω πάλιν;

ZEMΦΥΡΑ Σήμεραν, μετὰ τὴν δύσιν τῆς σελήνης, ὄπισθεν τοῦ ἴθρου, ἄνωθεν τοῦ μηνιῆτος ἐκεῖ, ἐκεῖ...

ΑΛΕΚΟΣ Δὲν ἐρχεται, μὲ ἀπατᾷ!

ΓΕΡΩΝ Ὅ θά σοι εἰπῶ

διηγήματ' εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον συμβῶν. Πρὸ χρόνων, δὲ ὁ Δουναβίς ὑπὸ τῶν ρωσοικῶν δὲν ἠπειλεῖτο ἐπὶ δπλων. (θλίψιν παλαιῶν ἀναπολῶ, ὡς βλέπεις), τὸν Σουλτάνον τὸτ' ἡμεῖς ἐτρέμμαμεν, καὶ ἐκυθέρνα ὁ Βουτζᾶκ πασοῦς ἐκ τῶν ἐπαλλεξων τοῦ πύργου Ἀκκεράν—ἐγὼ ἀκόμη νέος ἦμην, τότε ἡ καρδία μου περιγάρως ἐκούλαξε καὶ μίαν δὲ λευκὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲν εἶχον τρίχα. Μεταξὺ τῶν τότεσαν νεανίδων μία ἦτο... καὶ αὐτὴν ὡς ἡλιον τὴν ἐθεώρουν· ἐπὶ τέλους δέ... κατέστη ἰδιότη μου. Πόσον ἢ νεότης μου ταχέως ὡς ἀστὴρ διάτρεπον ἐπετερύγησεν! εἰς δὲ τοῦ ἔρωτος στιγμαί εἶτι ταχύτερον παρῆλθατε· καὶ μόνον ἔτος ἐν μ' ἠγάπησεν ἢ Μαρϋούλα. Εἶνε τὰς ὄχθας τοῦ Καγοῦλ ποτε κερβάνιον τι ζῖον συννητήσαμεν ἐκεῖ. Οἱ ἄλλοι οἱ ἀθιγγανοί, πλησίον τῶν σκηνῶν, τῶν ἰδικῶν μας κατεσκήνωσαν, καὶ μετ' αὐτῶν τρέπει νύκτας διενυκτερεύσαμεν τὴν αὔριον ἀπῆλθον, μετ' αὐτῶν κ' ἢ Μαρϋούλα ἔφυγε, τὴν κόρην τῆς ἀφῆσασα, ἐγὼ δὲ ἤσυχος ἀκόμη ἐκοιμήμην. Ἡ αὐγὴ ἀνέτειλε· ἐξύπνησα—δὲν βλέπω τὴν γυναῖκά μου! Ζητῶ, καλῶ—οὐκ ἦν φωνή. Καὶ ἢ Ζεμφύρα ἐκλαϊεν ἐκ θλίψεως, ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐκλαῖσα!... Τοῦ κόσμου τὰς παρθένους ἐβαρύνθη ἐκτοτε κ' οὐδέποτε ἐν μέσῃ τούτων ἀνεζήτησε τὸ βλέμμα μου γυναικᾷ ἄλλῃν, καὶ μετ' οὐδενός τὴν μοναζίαν μου διεμάρησθην.

ΑΛΕΚΟΣ Πῶς λοιπὸν τὴν ἀπιστον δὲν καταδιώξας, ἐκείνον δὲ τὸν ἀρπαγα κ' ἐκείνην τὴν ἀλόγαττον εὐθὺς νὰ μὴ φνεύσῃς;

ZEMΦΥΡΑ Πρὸς ἐμὲ ποτάκις μετὰ τρυφερότητος προσκλίνουσα, εἰς τὴν γαλήνην τῆς ἔρημου, τὰς νεκτερινὰς διηγήτο στιγμᾶς! Ποτάκις μὲ ψιθυριστοὺς γλυκεῖς καὶ τερψιθῆμους, μὲ γλυκὰ φίληματὰ, μεστὴ φαῖδρότητος καὶ εὐθυμίας παιδικῆς

— Έντός βραχειῶν στιγμῶν θά πληξῆται πτέρυγας ἐπὶ τοῦ πτωματικοῦ μετώπου μου ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου.

— Ὄχι!... ὄχι!... Τί θά ἀπεγίνετο ὁ ἔρωτευμένος Ἀλακέμ ἀνευ τοῦ φωτός τοῦ ἀστέρος τῆς Μεδίνας-Θαχάρας;... Ὡ!... ὄχι!... ὄχι!...

— Ἀλλά... θά παρητηθεῖ τότε τοῦ σκοποῦ τοῦ ὁ πρίγκηψ; εἶπε διὰ γλυκείας φωνῆς ἡ Χαλεβά.

— Νά παραιτηθῶ... ἐγὼ νά παραιτηθῶ!.. ἀπήντησε διὰ τόνου παθητικοῦ καὶ ἠδύπαθους ὁ Ἀλακέμ. Οὔτε ἐγὼ θά παραιτηθῶ, οὔτε σὺ θά στερηθῆς ὑπάρξεως, ἥτις εἶνε τὸ ὄνειρον τῶν φαντασιῶν μου.

— Ὅπως δὲ γίγνῃ κύριος τοῦ φιαλιδίου συν- ἔλαθεν ἰσχυρῶς τὴν Χαλεβὰν ἀπὸ τοῦ βρα- χιονός.

Ἄλλ' αὐτὴ, ἥτις εἶχεν ἥδη προῦδει ἐκεῖ- νην τὴν πράξιν, ἐσφίγγε δι' ὄλων τῶν δυνά- μων τῆς τῆς φιαλιδίου, τὸ ἔφερον εἰς τὸ στόμα καὶ εἰσέπεινε τὸ δηλητήριον τοῦ ἔ- βραίου, γαλήνιος ὡς οἱ μακάριοι.

— Ὡ! Ἀλακέμ... ἐξέβαλε κραυγὴν.

Ἡκούσθη καγαχασμὸς σπαρακτικός, εἰρω- νικός, σαρκαστικός.

Ἀντήχησε δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἡ ἠχὼ φω- νῆς, ἥτις ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἀπὸ τὰ σκό- τη τοῦ ἔδου.

Ἐὰν ὁ πρίγκηψ δὲν ἦτο τόνος ἀπη- στολμένος ὑπὸ τῆς σκηνῆς ἐν τῇ ὁποίᾳ πρὸ δλίγου ὑπῆρξε μάρτυς, θά εἶχεν ἰδῆ, ὅπως ἡ Χαλεβά, διασταυρουμένη γυναικᾶ τινα διὰ τῆς κυρίας θύρας τῆς αἰθούσης.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ Κίνθα.

Καὶ θά εἶχε διακρίνει ἄνδρα τινα, ὅστις, ὄρθιος, πλησίον τῶν παραστατῶν τῆς μου- σικῆς θύρας, μέσωςασαμένοντὸ μεσοφρον, συνεσταλμένον τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς βάλλοντας πῦρ, ὠμοῖαζε πρὸς ἐπικλήσιν τοῦ ἔδου.

Ἦτο ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ, εἰς τὸν ὅποιον τὸ φυλακτὸν τοῦ Σαουλαλίπ' εἶχεν ἐπιτρέψει νά εἶνε ὁρατός.

Θ

Ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ ἐξέβαλε κραυγὴν λύ- σσης, ζηλοτυπίας, ἀμειψίας καὶ προσήλωσε τὸ ὡς τήριδος ἀμνηστικόν βλέμμα του ἐπὶ τοῦ πρίγκηπος.

Ἐνόησε πόσον τραγικὴ ἦτο ἡ σκηνὴ ἥτις προσεφέρετο εἰς τὴν θεάν του.

Καί, μεθῶν ἐξ ὀργῆς, ἠμιπαράφρων, προῦχῶρησε μέχρι τοῦ καλίου, ὅστις τετα- ραγμένος ἐκστατικός, εἰθεώρει τὴν ὑπερφυ- σικὴν καλλονὴν τῆς δούλης, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὁποίας ἤρχιζον νά ζωγραφίζονται τὰ σημεῖα τοῦ θανατηφόρου ὕγρου.

Ἡ Χαλεβά ἀνεγνώρισε τὸν ποιητὴν, κα- τέβαλε προσπάθειαν ὑπερτάτην καὶ ἔδραμε παράφρων εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Συνεσφίγγθησαν οἱ δύο ἐρασταί.

Ὁ δὲ καλῖφης, ἐξυπνῶν τοῦ ληθάργου, ἔμεινε, μὴ κατορθῶν νά ἀρθρώσῃ λέξιν, ὡς ἀγάλμα ἐκ μαρμάρου ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰ- θούσης.

Ι

— Πῶς, διέκοψεν ὁ Ἀλακέμ ἀπειθῶν- μενος ὠργισμένος πρὸς τὸν ποιητὴν, ἐτόλμη-

σες νά εἰσελθῆς τόνον ἀὐθαδῶς εἰς αὐτὸν τὸν θάλαμον τοῦ πρίγκηπος σου;

Ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ ὅστις ὑπεστήριξε μεταξὺ τῶν βραχιόνων του τὴν Χαλεβὰν, ὠχράν, ἐξηθρηκυῖαν τὰ μέλη, πτωματικὴν, παρο- τήρησεν ἐκ νέου ἀγρίως τὸν καλῖφην καὶ διὰ φωνῆς βροντώδους, ἐφώνησεν:

— Εἶσαι σὺ ὅστις τολμαῖς νά με ἐρωτή- σης διὰ τὸν αὐθαδῶς παρουσιάσθη εἰς αὐτὸ τὸ μέρος;... Ὡ!... Τί ἔκαμες τὴν ἐρωμένην μου;

Ὁ Ἀλακέμ δὲν ἤξευρε τί νά ἀπαντήσῃ. Παρήλθον στιγμήαι τινὲς ἀμηχανοῦ καὶ ἐπιταφίου σιγῆς.

Ἡ Χαλεβά, τῆς ὁποίας τὰ βλέφαρα ἤρ- χιζεν ἥδη νά καλύπηται ὁ αἰώνιος ὕπνος τοῦ θανάτου, ἐξέβαλε κραυγὴν ὀδυνηρὰν, ἐσφιγγ- ζεν ἰσχυρῶς τὸν ποιητὴν καὶ προσέφρασα διατόρους τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρ- δίας τῆς, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐντελῶς ἀναίσθητος.

Ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ ἔκλινε, ταχὺς ὡς ὁ κε- ρανός, ὅπως βοήθησεν τὴν λατρευτὴν τῆς ψυχῆς του.

Ἄλλ' εἰς μάνην.

Ἡ Χαλεβά, με κλεισίμενα τὰ βλέφαρα, ὠχρὸν τὸ πρόσωπον, μολονοτὶ ὠραιότερα παρά ποτε, ἐφαίνετο πτώμα.

Ἄναπνοὴ διακεκομμένη, δύσκολος καὶ ἀ- γωνιώδης ἦτο τὸ μόνον σημεῖον τῆς ὑπάρ- ξεως τῆς.

— Παρατήρησον! ἐφώνησεν ὁ Ἀβέν-Ἀ- μάρ ἀπειθῶνόμενος μανιώδης ὡς τίγρις πρὸς τὸν καλῖφην καὶ δεικνύων αὐτῷ διὰ τῆς χει- ρός τοῦ πτωματικῶν πρόσωπον τῆς Χαλεβάς. Ὡ!... ἡ κατάρρα τοῦ Ἀλλάχ νά πῆσῃ ἐπὶ τῶν πρίγκηπων.

— Ἀβέν-Ἀμάρ ἐκραύγασεν ὁ Ἀλακέμ.

— Μήπως τυχόν νομίζεις ὅτι θά με πτο- ῆσωσιν αἱ φωναὶ σου; Τὸ πᾶν ἐνώσθ'!.. Ἄχ!

— Ἄγνοεὶς ὅτι ὀμιλεῖς με τὸν κύριον, τὸν αὐθέντην σου, καὶ οὐκ εἶ νενυμά μου θά ἐκλυῖτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἡ κεφαλὴ σου;

— Ἡ κατάρρα τοῦ Ἀλλάχ νά πῆσῃ ἐπὶ τῶν πρίγκηπων!... Ἀφοῦ ὁ πρίγκηψ μοὶ ἀπέσπασεν ὅ,τι περισσότερον ἠγάπων ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν χαρὰν μου, τὴν ζωνὴν μου, τὴν εὐδαιμονίαν μου, δίκαιοινε καὶ ἐγὼ νά τῷ ἐκρίζωσω τὴν καρδίαν εἰς τεμάχια, καὶ νά πῶ τὸ αἷμά του, καὶ...
Ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ ἐσταμάτησεν δὲν ἠδύ- νητο νά ἐξακολουθήσῃ ἡ ὀργὴ τὸν ἐπιγνε.

Τυφλὸς δὲ ὑπὸ τοῦ πάθους, ἐσυρε τὸν ἀ- κινάκην καὶ προσέβαλε τὸν καλῖφην.

— Ὅπισθ' ἰκραύγασεν ὁ Ἀλακέμ. Οὕτω τολμαῖς κατὰ τοῦ πρίγκηπος σου!... Ἀλ- λοίμονος εἰς σέ, ἄθλιε! Ἐδῶ, ἔδῶ οἱ δού- λοὶ μου!

Καί, εἰς τὰς φωνὰς τοῦ Ἀλακέμ προσ- ἔδραμε πληθὺς αἰθίοπων, οἵτινες περιέκυ- κλωσαν τὸν ποιητὴν.

— Ταχέως, ταχέως αὐτόν, ἐφώνησεν ὁ καλῖφης, εἰς τὸν φρικωδέστερον τῶν πύργων μου, ὅπου ἡ μάχαιρα τοῦ δημίου νά τε- λειώσῃ τὴν ζωνήν του.

Οἱ αἰθίοποις ἀφόπλισαν τὸν Ἀβέν-Ἀμάρ καὶ κατώρθωσαν, ἂν καὶ δυσκόλως, νά τὸν σύρωσι μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

ΙΑ

Ὑψόνων τὸν τάπητα ὁ δυστυχῆς ἐρα- στῆς ἐστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν Χαλε- βὰν, τοποθετηθεῖσαν ἐπὶ τοῦ σοφᾶ ὑπὸ τῶν δούλων, καὶ ἤρχισε νά κλαίῃ ὡς παιδίον.

Τότε τὸ πνεῦμα τῆς Κίνθας, ὠραίας ὅσον οὐδέποτε μετὰ τὸ ἀλαβάστρινόν στήθος τῆς γυμνόν, τὸ χαῦνον μετὰ τῆς καὶ τὴν ἐκ- γαγᾶτου κυματίζουσαν κόμην τῆς, ἐπλησίασε πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ διὰ φωνῆς ἤχηρας τῷ εἶπεν:

— Ἄκουσον, ἀγαπημένε μου, ἄκουσον διὰ τελευταίαν φοράν· ἐγὼ θά ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ζωνὴν εἰς τὸ οὐρὶ τῶν ἐρώτων σου... Μίαν νύκτα, μίαν ὥραν, μίαν στιγμήν ἠδονῆς μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ μου καὶ θά ἀπολαύσῃς κατόπιν αἰώνιος τῶν χαρίτων τῆς ἐκλεκτῆς τῆς ψυχῆς σου!

Ἄλλ' ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ κατηράσθη τὴν Κίνθαν, ἥτις ἐβρυχήθη ὡς πάνθηρ, καὶ τὴν ἀπώθησε μακρὰν του κατὰ τῆς θύρας.

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν καλῖφην, με βεβρεγμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ δακρῶν, ἐφώνησεν:

— Ὡ πρίγκηψ Ἀλακέμ! σὺ εἶσαι σοφός καὶ συνετός, ἀγνός καὶ συμπαθής· ἀλλ' ἔνεκα σοῦ ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ σου καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Μεγάλου καὶ Δικαίου Ἀλλάχ θά κα- τέλλῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου σου.

Οἱ δούλοι δὲν ἄφρασαν τὸν ποιητὴν νά ἐξακολουθήσῃ καὶ τὸν ἔσυραν ἐκτός τῆς αἰ- θούσης.

Ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ ἦτο παράφρων.

ΙΒ

Μίαν στιγμήν κατόπιν τὰ ἄφωνα πνευ- ματα τῆς σιγῆς εἶχον καταλάβῃ ἐντελῶς τὸν πολυτελεῖ θάλαμον τῆς Μεδίνας-Θα- χάρας.

Μόνον τῶν ἄγωνιῶντων λύχνων ὁ μελαγ- χολικός σπινθηρισμὸς ἐγίνετο αἰσθητός.

Καὶ τὸ νυκτερινὸν περῦγισμα τῶν πτε- ρῶν, φυλακισμένων ἐν τοῖς ἐξ ἐλεφαντοδόν- τος κλωβοῖς.

Ἡ Χαλεβά, φωτισομένη ὑπὸ τῶν μελαγ- χολικῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, ἀνεπαύετο ἐξηθρηκυῖα ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ σοφᾶ, ὡχρὸς ὡς ὁ θάνατος, ὠραία ὡς ἡ εὐδαιμονία, ἀγ- γὴ ὡς ὄνειρον δικαίου.

Ὁ Ἀλακέμ, ὄρθιος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰ- θούσης, μὴ κατορθῶν νά ἐξηγήσῃ ὅ,τι ἐβλε- πεν, εἰθεώρει ἐκστατικός τὴν ἀπαράμιλλον παρθένον καὶ ἐψιθύριζε προσευχὴν.

Καί ἐνθ' ἡ προσευχὴ ἐξήγγιζε τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀλακέμ ὁ δὲ ἄγγελος τῆς ἀγωνίας πα- ρετήρει τεθλιμμένους τὴν Χαλεβὰν, ἡ Κίνθα, ἡ ὑπερήφανος καὶ αἰμοχαρὴς Κίνθα ἐγέλ- γελάτα καταχθόνιον, τοῦ ὁποιοῦ ἡ μουσικὴ ῥιθμὸς καὶ παρατεταμένη ἠχὼ ἀντήχει ἐκ- μακρὰν εἰς τὰς μοναχίας τῆς Ἀσίας, ἐκ- τονταίως ἐπαναληφθεῖσα ὑπὸ τῶν νυκτερι- νῶν πνευμάτων τῆς λίμνης τοῦ Θανάτου.

ΙV

ΑΛΛΑΧ ΑΚΒΑΡ! (ΜΕΓΑΣ Ο ΘΕΟΣ)

Α

Ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ ἐξύπνησε.

Τὸ πρόσωπόν του ἦτο καταβεβλημένον

1 Νεκρὰ θάλασσα.

καὶ τῷ ἐμειδίασαν διὰ μετὰμέτῳς ἐρωτικῶ ἀπεριγρᾶπτου.

Μίαν στιγμήν κατόπιν ὁ ἐραστής τῆς Χαλεβάς καλυπτόμενος ὑπὸ τῶν ἐσθῆτων τῶν οὐρῆ τῶν κήπων τοῦ Χιράμ, πύλακιζε τὸν ἀέρα διευθυνόμενος πρὸς τὴν Δύσιν.

Δ

Ὅταν ὁ ποιητὴς συνῆλθεν εὐρέθη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Μεδίνας-Θαχάρας, ὅπου τὸ πνεῦμα τῶν ὀνειρῶν τῷ εἶχε δεῖξει τὴν Χα- λεβὰν, ὠχρὴν ὡς ὁ θάνατος, ὠραίαν ὡς ἡ εὐδαιμονία, ἀγνήν ὡς ὁ ὕπνος τοῦ δικαίου.

Ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ ὤψωσε τὸν τάπητα τῆς θύρας.

Καί ἡ ἐκπληξὶς του δὲν ἔσχεν ὄρια.

Διότι παρετήρησε καὶ εἶδε πραγματικῶς τὴν Χαλεβὰν πτωματικὴν, ἐξηθρηκυῖαν ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, τὸν Ἀλακέμ ὄρθιον, ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης, καὶ τὴν Κίνθαν, τὴν ὑπερήφανον καὶ ἐκδικητικὴν Κίνθαν, ἥτις ἐμειδία μει- δίαμα σπαρακτικόν, σαρκαστικόν, καταχθό- νιον.

Ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ προσήλωσε τὸ ὡς τί- γριδος βλέμμα του ἐπὶ τοῦ πρίγκηπος καὶ προῦχῶρησε πρὸς αὐτὸν ὡς θηρίον ἐκτραυθῆν ὑπὸ τοῦ σκότους.

Ε

Ἄλλὰ τότε ἠκούσθη ὁ ἠχος τοῦ πρώτου ἄσματος τοῦ ἀλέκτορος.

Τρομερὰ βροντὴ ἀντήχησε δι' ὄλου τοῦ ἀνακτόρου.

Ἡ Κίνθα, ἐκβάλλουσα ὀδυνηρούς στεναγ- μούς, ἐρρίψεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὴν περγα- μινὴν τοῦ Ἀδερραχμάν, καὶ ἐξηφανίσθη τῆς θέας τοῦ ποιητοῦ, ὡς ὁ καπνὸς τὸν ὁ- ποῖον διασκεδάζει ὁ ἄνεμος.

Ἐζωγραφίσθη εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ θαλάμου μικρὸς κύκλος πύρινος, ὅστις διε- στάλη ἀλλοιούμενος μέχρις ὅτου ἀνεπαρέ- στησε τὴν μορφήν ἀνδρός.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, περιεκαλυμμένος με μέλανα καὶ εὐρὴν ἑπειδύτην, ἀνέλαθεν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τὴν περγαμινὴν καὶ στάς με- ταξὺ τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ καλίου, ἀπεκα- λύφθη.

Ὁ Ἀλακέμ, ὅστις ἐλεύθερος τῆς ἐπιρ- ροῆς τῆς Κίνθας ἀμφέβαλλεν ἤδη εἰς ἡ Χαλεβὰ ἦτο ἀδελφὴ του, ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ μυστηριώδους ἀνδρός, πρὸς τὸν ὅποιον ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ ἦ- νοιζε τὰς ἀγκάλας του, διότι ἐν αὐτῷ εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Σαουλαλίπ.

— Ὡ σοφὸ Σαουλαλίπ! ἐφώνησεν ὁ ποιητὴς χωρὶς νά ἀποσπασθῇ τῆς ἀγκάλῃς τοῦ μάγου. Ἐλθέ, ἔλθέ, διότι ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου πληττεῖ ἡδὴ τὰς πτέρυγας ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Χαλεβάς... Ὡ! Διατί τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς με ἐνεψύχωσε κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ἐρωτος καθ' ἣν συνεληφθην;... Κατηραμένοι ἔστωσαν ὁ Ἀκὰβ καὶ Ἀλακέμ, οἵτινες μοὶ ἀπέσπασαν ἐκείνην, ἥτις ἦτο ἡ εὐδαιμονία μου ἐπὶ τῆς γῆς!

— Μὴ βλασφημήσῃς, διέκοψεν ὁ μάγος. Ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ εἰς τὸ βιβλίον τῶν πνευμάτων εἶνε γεγραμ- μένον τὸ ὄνομά σου. Ἡ Χαλεβά ἐστὶ ἰδι- κή σου.

— Ἰδική μου! Ἰδική μου! ἐφώνησεν ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ, ὡς νά ἀμφέβαλλε περὶ τῶν λόγων τοῦ Σαουλαλίπ.

— Ναί! ἡ ἐκλεκτὴ τῆς ψυχῆς σου ἀνα- πνέει εἰσέτι, ἡ δὲ ἰσχὺς τοῦ φυλακτοῦ τῆς Κίνθας ἐτελειώσεν.

— Ὡ εὐδαιμονία! ἐφώνησε παράφρων ὁ ἐραστής. Ἄς εὐδοκήσῃ ὁ Ἀλλάχ νά δι- ἔλθῃς τὴν τρομερὰν γέφυραν Σιράτ διὰ τῆς ταχύτητος τοῦ ἀνέμου.

Ὁ Σαουλαλίπ ἐστέναξεν.

— Ἐὰν χθὲς τὴν νύκτα ἦσο πιστὸς πρὸς τὴν Χαλεβὰν, τὴν αὐτὴν νύκτα ἤθελες ἀπο- λαύσει τῶν χαρίτων τῆς.

— Χθὲς τὴν νύκτα!... Χθὲς τὴν νύκτα!

Ἡ κόρη τῶν βεβήλων ἐρώτων ἀπε- χαυνώσε τὰς ἀσθήσεις μου... ἀλλ' ἐγὼ προσευχήθη... ἡ δὲ προσευχὴ ἐξήγγισε τὴν ψυχὴν μου εἰς τὰς ἐρημίας τῆς Ἀσίας... καὶ κατηράσθη τὴν Κίνθαν... Ὡ!... ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Χαλεβὰν... διότι ἡ Χα- λεβά καὶ ὁ Ἀβέν-Ἀμάρ ἐγεννήθησαν ὅπως ἀγαπῶνται.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΥΠΗΦΙΔΩΤΟΝ

Δὲν θεωρεῖται ὁρολογηστικὸς κατασκευάζων ὁρολόγια, βῆνοντα βραδύτερον, ὅταν εὐτυχοῦμεν καὶ ταχύτερον, ὅταν δυστυχοῦμεν;

Mc.

Πόσα βιβλία θά ἠδύνατό τις νά μεταχειρισθῆ ἂν ἦταν ἄγραφο;

Mc.

Ἐὰν ὁ ἀνθρώπος ἦτο δίκαιότερος, θά ἔπνεεν ἀε- τῶς ἐκδικῆσιν ἐναντίον... ἑαυτοῦ.

Mc.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ὁ βασιλεὺς κρίων ἀνεπαρκεῖ τὰ μέτρα, ἄτινα ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Δηλιγιάννη ἔλαβε πρὸς ἀποσόβησιν τῆς ἀνηλούσης τῆς κρῖσεως, ἐζήτησε τὴν παραίτησιν τοῦ ὑπουρ- γείου. Ἄλλ' οἱ κ. ὑπουργοὶ ἀπήνησαν ὅτι τυγ- χάνοντες τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Βουλῆς ἀρνοῦν- ται νά παραιτηθῶσι συγκαλέσαντες δὲ καὶ συνε- ὀρίσαν τῆς Βουλῆς ἐδείξαν ἐπιδοκιμαθεῖσαν τὴν ἀπάντησιν των ὑπὸ τῶν 83 συνελθόντων κυ- βερνητικῶν βουλευτῶν. Ὁ βασιλεὺς τότε ἀπῆλ- λαξε τῆς ὑπηρεσίας τὸ ὑπουργεῖον Δηλιγιάννη ἀναθέσας τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας, τοῦ κ. Τρι- κούπη ἀρνηθέντος νά ἀποδεχθῆ αὐτὴν, εἰς τὸν κ. Κ. Κωνσταντόπουλον ὅστις ἐσχημάτισεν ὑπουρ- γεῖον ὡς ἔξῃ: Κ. Κωνσταντόπουλος, πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὑπουργὸς τῶν ἐσω- τερικῶν καὶ προσωρινῶς τῶν Οἰκονομικῶν. Ν. Φιλάρτος τῆς Δικαιοσύνης καὶ προσωρινῶς τῶν Ἐξωτερικῶν Κ. Παπαμαχαλόπουλος τῆς Πα- δείας. Ν. Μαστραπᾶς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Κ. Σαχτούρης τῶν Ναυτικῶν.—Τὸ νέον ὑπουργεῖον ὄρισθὲν τὴν παρελθούσαν Τρίτην, ἀνέλαθεν αὐ- θεμερῶν τὰ καθήκοντά του.— Αἱ ἐργασίαι τῆς Βουλῆς διακόπησαν ἐπὶ 30 ἡμέρας.— Γενικὰς

γραμματέως του υπουργείου των Εσωτερικών διαρίστη ο συναδέλφος διευθυντής της «Παλιγγενεσίας» κ.Κ.Ι. Αγγελοπούλος.—Αλληλοδιαδόχοι σεισμοί συνέβησαν εν Λευκαδί.—Απεβίωσαν εν Αθήναις ο Ιωάννης Σούτσος υιός του ποτέ ηγεμόνος της Βλαχίας Μιχαήλ Σούτσου και αρχαίτος πρεσβευτής.—'Εν Κερκύρα δε ο Σπυρίδων Μαρκεράς πρόην πρεσβευτής εν Ρωσία.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ο εν Κωνσταντινουπόλει πολιτικός πράκτωρ της Βουλγαρίας Βούλκοβιτς απέθανε δολοφονηθείς υπ' άγνώστων.—'Εν Βερολίνω εξεργήθησαν σοβαρά ταραχαί υπό εργατών ους ο στρατός διέλυσε διά των όπλων. Κατά τας έπισυμβάσας συγκρούσεις ούκ όλίγοι έτραυματίσθησαν. — Ο αυτοκράτωρ της Αυστρίας θα έπισκεφθῃ τὴν βασιλέα της Σερβίας κατά τὸ ποσοχέθς θερος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Γενομένων τὼν άρχαιολογικῶν τῆς Ἐταιρείας πρόεδρος μὲν ἐξελέγει καὶ αὐτίς ο κ. Ἀλ. Κοντόσταυλος παμψηφεί, αντιπρόεδρος ο κ. Φιντικλής, γραμματέως ο κ. Σ. Κουμανούδης καὶ ταμίας ο κ. Γ. Νικολαΐδης. Μέλη τοῦ συμβουλίου ἐξελέγησαν ο κ. Δημοσθ. Τσιθανόπουλος αντιπρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ο κ. Σ. Δραγούμης, ο κ. Ἀχ. Ἀγαθόνικος, ο κ. Μυλωνάς, ο κ. Φίλιος, ο κ. Καββαδίας καὶ ο κ. Οικονόμου.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἦρξατο ἐν Γαλλία ἡ δημοσίευσίς νέου μυθιστορήματος τοῦ Ζολᾶ ἐπιγραφομένου ἡ Καταστροφὴ (Da debacle). Διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἀπεμκουζόντες τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον καὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας αυτοκρατορίας, περατοῦται ἡ σειρά τῶν Ρουγὰδων Μακὰρ ἡτοι τῆς φυσιολογικῆς καὶ κοινωνικῆς ἱστορίας μιᾶς οἰκογενείας ὑπὸ τὴν ε' αυτοκρατορίαν.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΠΕΡΙΕΡΓΑ—ΠΟΙΚΙΛΑ

Κατά τινα στατιστικὴν, ἧς ἐννοεῖται δὲν εἶνε εύκολος ἡ ἐξακρίβωσις, ο ἑλέρας ζῆ ἄνω τῶν 100 ἔτων, ο ρινόκερωσ 20, ἡ κάμηλος 100, ο λέων 25 μέχρι 70, ἡ τίγρις ἡ λεοπάρδαλις ο ἰαγουάρ καὶ ἡ θάινα ἀνά 25, ο κάστωρ 50, ἡ ἔλαφος 20, ο λύκος 20, ἡ ἀλώπηξ 14 μέχρι 16, ο λάμας (βοῦδάλος τῆς Ἀμερικῆς) 15, ο ἀϊγανωσ 25, ο πῆθος 16 μέχρι 18, ο λαγωός 8, ο σκύρωσ 7, ο κόνικλος 7, ο χοίρωσ 25, ο ἔλαφος κάτω τῶν 50, ο ἵππος 30, ο ὄνος 30, τὸ πρόβατον κάτω τῶν 40, ἡ ἀγέλας 20, ο βοῦς 30, ο κόκκυωσ, ο φιττακός καὶ ο κόραξ ἀνά 200, ο ἀετός 100, ο χῆν 80, ἡ ὄρνις καὶ ἡ περιστέρα 10 μέχρι 16, ο ἱεραξ 30 μέχρι 40, ο γερανός 24, ο κόσσυφος 10 μέχρι 12, ο ταῖωσ 20, ο πελακίωσ 40 μέχρι 50, ἡ κίχλα 8 ἔως 10, ο τροχίλωσ 2 ἔως 3, ἡ ἀηδῶν 15, ο μαυροκέφαλωσ 15, ο σπῖνωσ 14 ἔως 23, ο ἐρυθρόκρῶσ 10 μέχρι 12, ο κορυδαλός 10 ἔως 30, ἡ ἀκανθῆ 20 ἔως 24, ο ψάρ 10 ἔως 12, ο κύπρινωσ 70 ἔως 150, ἀμβλας 30 ἔως 40, ο σολωμός 16, ο γάδωσ 14 ἔως 17, ο ἔγγυλωσ 10, ο κροκόδειλωσ 100, ἡ χελώνη 100 ἔως 200, τὸ κῆτωσ 1,000, αὶ μέλισσας 4, οὶ κηφήνωσ 4 μῆνας, καὶ αὶ ἐργατικαὶ μέλισσας 6 μῆνας.

Κατά τὴν τελευταίαν συνέλευσιν τῆς Ἱατρικῆς Ἐταιρείας ἐν Βιέννῃ ἀνηγγέθη ὅτι ἡ θεραπεία τῆς νευρικῆς κεφαλαλγίας ἀνεκαλύθη ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ πόλει ταῦτη πρακτικῶσ ἱατροῦ κ. Βάις. Ο δόκτωρ Βάις εὐρίσκει ὅτι ἐὰν ἐπὶ μικρὸν σχετικῶσ χρόνον οὶ πάσχοντες πιέζωσι τὸν στόμαχον διὰ τῆς χειρὸσ τὼν ἡ τὸν ὀμφαλόν, οὔτωσ ὥστε νὰ περάσωσι τὴν ἀορτήν, τότε ἡ πλεόν ισχυρότερα νευρική κεφαλαλγία δύνάται ἀμείωσ νὰ καταπάσῃ ο χαρακτηρισμός τῆς ἀσθενείας ῥόδωσ τοῦ φωτός ἐκλείπει ὡσ ὑπὸ μαγείας καὶ εἰς τὰς πλεόν χειροτέρας περιστάσεωσ ο τρόποσ οὔτωσ τῆς θεραπείας ἐπαναλαμβάνόμενος καταπαδεῖ αὐτήν. Πάντα τὰ φύλλα τῆς Βιέννης δημοσιεύουσι τὴν θεραπείαν ταῦτην.

'Εν Αἰγύπτῳ ἀνεκαλύθη βασιλικὸσ τάφοσ τῆς δεκάτης ὀγδόης δυναστείας ὑπὸ τοῦ κ. Γρεμπὸ ἐν τῷ χω-

ρίῳ Τελ-ελ-Ἀμάρνα, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθου τοῦ ποταμοῦ Νείλου, μεταθ Ἄσσιουτ καὶ Μίνειχ. Ο τάφοσ οὔτωσ εἶνε τοῦ βασιλέωσ Ἠούεν-Ἄτεν, ὅστις ἔνεκα τῆσ ὀτημέραι ἀξαναδότησ ἐπηρείασ καὶ οἰκαιοποιήσεωσ τῆσ πολιτικῆσ ἐξουσίασ ἐκ μέρουσ τῶν ἱερέων τοῦ Ἀμμωνοσ μετέθεσε, καίτωσ μετὰ δυσχερείασ τὴν πρωτεύουσαν ἀπὸ τῶν ἑκατομπῶλων Θῆβῶν, καταλαθὼν πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπωσ κλογῆσ τὴν ἰσχύν καὶ ἐπιρροήν τῶν, διὰ τῆσ ἐγκαθιδρύσεωσ τῆσ λατρείασ τοῦ ἡλίου ἐν Τελ-ελ-Ἀμάρνα. Μετὰ θάνατον ὀνωσ αὐτοῦ, αὶ Θῆβαι ἐκ νέου ἐγένοντο ἡ πρωτεύουσα καὶ οὶ ἱερεῖσ τοῦ Ἀμμωνοσ ἀνέκτησαν τὴν προτέραν ἀκμήν τῶν, μέχρις οὐ ἀπέκρουσαν τὸν βασιλικὸν οἶκον καὶ ἐγκατέστησαν ἑτέραν δυναστείαν, τὴν ὀνομασθεῖσαν εἰκοστήν τετάρτην. Ἡ ἀνακάλυψις δι' αὐτὴν ρῖπτει ἀπλετον φῶσ εἰς τὸ σκότωσ τῆσ ἱστορίας τῶν βασιλέων τῆσ Αἰγύπτου.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ε. Ε. Ραλλᾶτον Ὅδησον. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν Δ. Β. Μολάουωσ, Π. Στ. Μιλᾶνον, Σ. Π. Κηπολιν, Μ. Δ. Ι. Ρόδον, Μιχ. Ἀντ., Σ. Δ. καὶ Β. Β. Σκόδραν, Ι. Α. Κάρπαθον, Ἐ. λήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.— Δ. Ι. Σ. Βόλον, Σ. Τ. Βόλον, Β. Δ. Συμπεροῦ πολιν. Στέλλονται Δ. Π. Α. Πύργον. Ἐνεγράφητε.— Π. Σ. Ραγκοῦν. Μᾶσ ἐλημονήσατε; Μυρίας καὶ αἰθῆσ εὐχᾶσ.— Δ. Π. Μ. Ληξούριον. Ἐλήφθησαν δρ. 30. Ἀποδ. στέλλονται.— Μ. Ν. Χάλαην. Ἐστάλη, σερὰ φύλλων εἰς τὸν ἐγγραφέντα κ. Π. Τ.— Σ. Σ. Λεχαϊνᾶ. Ἀκατάλληλον.— Φωκ. Σ. καὶ Μ. Ν. Κηπολιν. Ἡλλάχθη διευθωνας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Ἱστορία τοῦ Συγγρόνου Ἑλληνισμοῦ ὑπὸ Ἐπ. Κυριακίδου, φύλλ. Η'—Θ' Mittheilungen des kaiserlich Deutschen Archaeologischen instituts. XVI.4.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ

Καθηγητής ἔχων διαθεσίμους ὠρασ τινὰσ, ἀναλαμβάνει τὴν διδασκαλίαν τῆσ Ἀγγλικῆσ ἐν βραχεὶ διαστήματι καὶ μὲ συγκαταβατικά σχετικῶσ δίδακτρα. Ἡ Ἔ-θδορασ» συνιστᾷ αὐτόν δια τὴν καλήν καὶ πρακτικὴν αὐτοῦ μέθοδον.
Διεύθυνσιν Ὀδὸσ Πεντακωτῶν 59

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΦΑΚΕΛΩΝ παντόσ εἶδουσ, ὡσ καὶ χάρτωσ πιυθῖμου καὶ φακέλων.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΚΑΡΤΟΝΙΩΝ δι' ὄλα τὰ μεγέθη μὲ γωνιάσ ἐπιχρῶσουσ (Biscuités Dorés).

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑΪ ΠΛΑΚΕΣ

τῶν Οἶκων Lumiere, Monkhoven, Apollo.

Ἐρθεσασ εὐ ἀναμενόμενα αὐτόματα

ΑΝΑΠΤΗΡΙΑ ΣΙΓΑΡΩΝ

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμμὴ Ἀθηνῶν Ν. Φαλήρων καὶ Ν. Φαλήρων Πειραιώσ.
ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἐξ Αθηνῶν εἰς Φάληρον	Ἐκ Φαλήρων εἰς Πειραιᾶ	Ἐκ Πειραιῶσ εἰς Φάληρον	Ἐκ Φαλήρ. εἰς Ἀθήνας
Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.
6.—	6.—	6.20	6.40
6.40	6.40	7.—	7.20
7.20	7.20	7.40	8.—
8.—	8.—	8.20	8.40
8.40	8.40	9.—	9.20
9.20	9.20	9.40	10.—
10.—	10.—	10.20	10.40
10.40	10.40	11.—	11.20
11.20	11.20	11.40	12.—
12.—	12.—	—	—
M. M.	M. M.	M. M.	M. M.
12.40	12.40	12.20	12.40
1.20	2.—	1.—	1.30
2.—	2.40	2.20	2.40
2.40	3.20	3.—	3.20
3.20	4.—	3.40	4.—
4.—	4.40	4.20	4.40
4.40	5.20	5.—	5.20
5.20	6.—	5.40	6.—
6.—	6.40	6.20	6.40
6.40	7.20	7.—	7.20

Τὰς Κυριακάσ καὶ ἑορτάσ κειροῦ ἐπιτρέποντοσ.

Ἐξ Αθηνῶν εἰς Φάληρον	Ἐκ Φαλήρων εἰς Πειραιᾶ	Ἐκ Πειραιῶσ εἰς Φάληρον	Ἐκ Φαλήρ. εἰς Ἀθήνας
M. M.	M. M.	M. M.	M. M.
12.—	12.—	12.20	12.—
12.45	12.40	1.—	12.40
1.15	1.25	1.40	1.30
1.45	1.55	2.10	2.—
2.15	2.25	2.40	2.30
2.45	2.55	3.10	3.—
3.15	3.25	3.40	3.30
3.45	3.55	4.10	4.—
4.15	4.25	4.40	4.30
4.45	4.55	5.10	5.—
5.15	5.25	6.10	5.30
5.45	5.55	6.40	6.—
6.15	6.25	7.40	6.50
6.45	6.55	7.—	7.—
	7.25	7.30	7.30
Ἐκ Καλλιθέασ εἰς Ἀθήνας	Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Καλλιθέαν	Ἐκ Πειραιῶσ εἰς Φάληρον	
Π. Μ. 5.40	Μ. Μ. 7.15	Μ. Μ. 7.40	
6.15	8.—	—	
Μ. Μ. 8.40	9.—	—	

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ

ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ ναυαρχείου ἐγκειμένοσ χάρτωσ τοῦ Στᾶνλεῦ, ἀλλ' ἐν κλίμακῃ ἡμισθῆσ καὶ μετὰ πολλῶν προσηκῶν χαραχθεῖσ

ῤΠΟ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΤΣΟΒΙΛΛΗ
Πωλεῖται ἐν Σύρωσ παρὰ τῷ κ. Ν. ΑΓΜΠΕΡΙΩ ἀντὶ δρ. 2.30, ἀποστέλεται δὲ εἰς τὰς ἐπαρχιάσ ἀντὶ δρ. 2.60 καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀντὶ φρ. χρ. 2.60.

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Ο ΔΗΓΟΣ

ΠΡΟσ ΕΞΕΤΑΣΙΝ ΤΩΝ ΘΥΡΩΝ, ΤΗΣ ΥΠΟΣΤΑΘΜΗΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΥΡΟΛΙΘΩΝ

Μετὰ ξυλογραφημάτων καὶ λιθογραφικῶσ πίνακωσ.

Ἄντι δρ. αχ. 2.
Ἐφίσταται ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ Κληρονόμου, πλησίον τῶν Ἀγ. Θεοδώρων.